

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **J. F.**, bytem S., N. B., v řízení zstoupeného Mgr. Filipem Karpíškem, advokátem, se sídlem Sídliště 564, Cvikov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 12. 5. 2011, čj. KM-113/PK-2011,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 12. 5. 2011 č. 107/2011 čj. KM-113/PK-2011 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7.808,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Filipa Karpíška, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2011, čj. KM-113/PK-2011, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra (dále jen „orgán prvního stupně“) čj. OSZ-132317-8/D-Ši-2011 ze dne 24. 1. 2011, kterým byl žalobci vyměřen výsluhový příspěvek a stanovena výše výplaty výsluhového příspěvku. Žalobce uvedl, že žalobou napadené

rozhodnutí je v rozporu se zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“). Žalobce namítl, že žalovaný nesprávně vyložil ustanovení § 160 služebního zákona, když v napadeném rozhodnutí uvedl, že služební funkcionář postupoval správně a v souladu s uvedeným ustanovením, neboť stanovil výsluhový příspěvek ve výši rozdílu mezi starobním důchodem a výsluhovým příspěvkem ke dni jejich skutečného souběhu.

Žalobce dále namítl, že žalovaný se nijak nevypořádal s jednotlivými argumenty, které uvedl žalobce ve svém odvolání, a postupoval tak v rozporu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. Poukázal na to, že rozhodnutím ze dne 13.7.2007 pod č.j. OSZ-132317-3/VD-Pc-2007 byl žalobci od 6.2.2006 přiznán důchod v procentní výměře 8.004,-Kč měsíčně a v základní výměře 1.470,- Kč měsíčně, tedy v celkové výši 9.474,-Kč měsíčně. Služební poměr žalobce však skončil až dne 31.11.2010, žalobce tedy působil ve služebním poměru i po dosažení předepsaného důchodového věku. Vzhledem k tomu, že žalobce vykonával službu u Policie České republiky po dobu alespoň 15 let (celkem 34 let), vznikl mu dle služebního zákona nárok na výsluhový příspěvek. Orgán prvního stupně vypočetl výši výsluhového příspěvku postupem dle § 158 služebního zákona za 34 let výkonu služby žalobcem na částku 18.684, Kč měsíčně. Tento výpočet byl podle názoru žalobce proveden správně. V rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo dále stanoveno, že žalobci náleží výplata výsluhového příspěvku ve výši 7.423,- Kč měsíčně a po valorizaci s účinností od 1.1.2011 ve výši 7.568,- Kč měsíčně. Podle odůvodnění byla tato částka stanovena podle § 160 služebního zákona při použití institutu souběhu nároku na výsluhový příspěvek a na starobní důchod, kdy se výsluhový příspěvek vyplácí pouze ve výši rozdílu mezi výší důchodu a výsluhového příspěvku. Podle orgánu prvního stupně se rozdíl zjišťuje ke dni souběhu nároku na výplatu výsluhového příspěvku a starobního důchodu, tj. ke dni 1.12.2010. Za výsluhový příspěvek se od tohoto data považuje toliko rozdíl mezi náležejícím výsluhovým příspěvkem a starobním důchodem k tomuto dni. Žalovaný následně správnost prvostupňového rozhodnutí a jeho právní argumentaci potvrdil. Podle názoru žalobce mu měl být přiznán výsluhový příspěvek ve vyšší částce.

Podle ustanovení § 160 služebního zákona se rozdíl mezi výsluhovým příspěvkem a důchodem se zjišťuje ke dni přiznání starobního důchodu nebo invalidního důchodu anebo ke dni úpravy invalidního důchodu při změně stupně invalidity. Jde-li o souběh nároku na výplatu výsluhového příspěvku s nárokem na výplatu starobního důchodu, považuje se ode dne přiznání starobního důchodu za výsluhový příspěvek toliko rozdíl mezi náležejícím starobním důchodem a výsluhovým příspěvkem k tomuto dni a nadále se samostatně zvyšuje podle § 159 bez přihlédnutí k výši důchodu. Jak vyplývá ze shora uvedené citace. Zákon uvádí pro stanovení souběhu obou nároků, tedy na starobní důchod a na výsluhový příspěvek, jednoznačné a výslovné pravidlo, když ukládá zjistit rozdíl mezi výsluhovým příspěvkem a důchodem ke dni přiznání starobního důchodu. Postup žalovaného a orgánu prvního stupně, kdy podle odůvodnění rozhodnutí kalkuloval rozdíl mezi oběma nároky ke dni souběhu nároků na výplatu obou těchto plateb, je tedy nutně v rozporu s explicitním ustanovením služebního zákona. Žalovaný ani prvostupňový orgán ve svých rozhodnutích přitom neuvádějí žádné argumenty, které by svědčily ve prospěch jejich výkladu zákona a které by odůvodnily naprostý rozpor jejich výkladu s jeho výslovným zněním.

V této souvislosti neobstojí podle žalobce argumentace, že zákon má v ustanovení § 160 mezeru (pro případ, že je starobní důchod přiznán dříve, než vznikne nárok na výsluhový příspěvek) a že je tedy nezbytné jej určitým způsobem vykládat, aby byl naplněn jeho účel. Ve veřejném právu platí zásada vyjádřená v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tedy že „*státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích*

stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví". Tato zásada pak v praxi znamená, že státní orgány nemohou právní předpisy vykládat extenzivním způsobem, pakliže by byl takový extenzivní výklad v neprospěch osoby, o jejíchž právech a povinnostech je rozhodováno, k čemuž v daném případě došlo. Žalobci byl přiznán nižší výsluhový příspěvek, než který by mu náležel, pokud by žalovaný při jeho stanovení postupoval podle doslovného znění zákona. Rozhodnutím ze dne 13.7.2007 pod č.j. OSZ-132317-3/VD-PC-2007 byl žalobci od 6.2.2006 přiznán starobní důchod v procentní výměře 8.004,-Kč měsíčně a v základní výměře 1.470,- Kč měsíčně, tedy v celkové výši 9.474,-Kč měsíčně. Správným a zákonným výpočtem podle § 160 služebního zákona měl být žalobci přiznán nárok na výsluhový příspěvek ve výši 9.210,- Kč. Při použití výše starobního důchodu ke dni souběhu obou nároků, tedy ke dni 1. 12. 2010, by však činil výsledný výsluhový příspěvek pouze 7.423,- Kč, tedy o cca 1.800,- Kč méně, neboť starobní důchod byl žalobci v mezidobí valorizován.

Podle žalobce se přitom o žádnou mezeru v zákoně nejedná, neboť i logický výklad (při použití argumentu *ad absurdum*) směřuje proti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Naopak, zákonodárce nepochybně právě tuto právní úpravu stanovil záměrně a v souladu s logikou věci a spravedlivým a nediskriminačním přístupem k jednotlivým bývalým příslušníkům. V zásadě totiž mohou nastat celkem tři možnosti souběhu starobního důchodu a výsluhového příspěvku. Jednak (a) příslušník opouští službu při dosažení důchodového věku a je mu přiznán starobní důchod a zároveň výsluhový příspěvek - v tomto případě k problému nedochází, neboť oba nároky vznikají v témže okamžiku. Dalším případem (b) je situace, kdy příslušník opouští službu před dosažením důchodového věku, je mu přiznán výsluhový příspěvek a teprve následně po přiznání starobního důchodu dochází k souběhu obou nároků - z hlediska zákona jednoznačná situace, kdy je pro výpočet rozdílu použita výše výsluhového příspěvku ke dni souběhu (neboť jde zároveň o den přiznání starobního důchodu), avšak nadále se oba nároky valorizují samostatně. Dále může vzniknout také situace (c), kdy příslušníkovi vzniká nárok na starobní důchod, avšak nadále zůstává ve služebním poměru, a teprve následně po jeho opuštění je mu přiznán výsluhový příspěvek (jde o případ žalobce) - výklad použitý prvostupňovým orgánem takového příslušníka jednoznačně znevýhodňuje (ke dni odchodu do důchodu) oproti případu shora, neboť v případě ad b) se od (v průběhu let valorizací zvyšovaného) výsluhového příspěvku odečítá základní výše důchodu, zatímco v případě ad c) by se naopak od základní výše výsluhového příspěvku odečítal (v průběhu let valorizací zvyšovaný) důchod. K okamžiku odchodu do důchodu by tedy bývalý příslušník ad b) byl významně zvýhodněn oproti příslušníkovi ad c). Zákonodárce proto správně toto neoprávněné zvýhodnění jedné skupiny bývalých příslušníků oproti skupině jiné řeší logicky a v souladu s principy spravedlnosti a rovnosti tak, že explicitně ukládá, aby se souběh stanovil již ke dni vzniku nároku na starobní důchod, nikoliv ke dni souběhu obou nároků, tedy aby byla při výpočtu rozdílu použita původní výše důchodu, nikoliv jeho v průběhu let valorizovaná částka. Opačný výklad by nutně vedl ke zcela absurdnímu a nepřijatelnému závěru, totiž že se příslušníkům vyplatí opustit služební poměr předčasně, v zásadě ihned po odsloužení minimálního limitu 15 let nutného pro vznik nároku na výsluhový příspěvek, zatímco policisté, pro které je výkon služby jejich celoživotní náplní a policejní službě věnují nejen svůj produktivní věk, ale zůstávají ve službě a pomáhají i v důchodovém věku, na svoji věrnost a oddanost paradoxně doplácí nižším výsluhovým příspěvkem. Takový však úmysl zákonodárce nepochybně nebyl.

V podaném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že počínaje dnem 1. 12. 2010 došlo k souběhu nároku na výplatu výsluhového příspěvku s nárokem na výplatu starobního důchodu podle ustanovení § 160 služebního zákona. Výsluhový příspěvek se vyplácí od 1. 12. 2010, neboť je vyšší než starobní důchod k tomuto datu, a to ve výši rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem a starobním důchodem. Výsluhovým příspěvkem se od 1. 12. 2010 rozumí pouze rozdíl mezi náležejícím starobním důchodem a výsluhovým příspěvkem k tomuto dni, tj. částka ve výši 7.423,- Kč. Částka se samostatně navyšuje podle ustanovení § 159 služebního zákona bez přihlédnutí k výši důchodu. K souběhu obou nároků došlo dnem 1. 12. 2010. Porovnáním obou nároků k tomuto datu (tj. výsluhového příspěvku ve výši 18.684,- Kč a starobního důchodu ve výši 11.261,- Kč) byl stanoven výsluhový příspěvek ve výši 7.423,- Kč. Žalovaný na podporu jeho právních závěrů poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 139/2010 – 63 ze dne 10. 11. 2010. Žalovaného výklad zákona podpořil i veřejný ochránce práv v závěrečné zprávě ze dne 17. 3. 2008 ve věci sp. zn. 33/2008/VOP/DŘ.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 24. 1. 2011 vydal orgán prvního stupně rozhodnutí, v němž žalobci stanovil výši výsluhového příspěvku ke dni 1. 12. 2010 a konstatoval, že celková doba služby rozhodná pro nárok na výsluhový příspěvek činí v případě žalobce 34 let. Výměra výsluhového příspěvku vypočtená z průměrného hrubého měsíčního příjmu za kalendářní rok 2009 činí 18.684,- Kč. Při souběhu nároku na výplatu výsluhového příspěvku s nárokem na výplatu starobního důchodu se výsluhový příspěvek vyplácí poze tehdy, jestliže je vyšší než důchod, a to ve výši rozdílu mezi oběma nároky. Rozdíl se zjišťuje ke dni souběhu nároku na výplatu výsluhového příspěvku a starobního důchodu, tj. ke dni 1. 12. 2010. Za výsluhový příspěvek se považuje toliko rozdíl mezi náležejícím výsluhovým příspěvkem a starobním důchodem k tomuto dni. Daný rozdíl činí v žalobcově případě částku 7.423,- Kč. Orgán prvního stupně dále uvedl, že v souladu s ustanovením § 159 služebního zákona ve spojení se zvláštními právními předpisy se výsluhový příspěvek zvyšuje o od 1. 1. 2011 o 1,95 % částky výsluhového příspěvku. Výsluhový příspěvek za dobu od 1. 12. 2010 do 31. 1. 2011 činil 14.991,- Kč.

Dne 15. 2. 2011 podal žalobce proti rozhodnutí orgánu prvního stupně odvolání. Zde uvedl, že jeho služební poměr skončil 30. 11. 2010 a s ohledem na to, že vykonával službu u Policie České republiky déle než 15 let, vznikl mu v souladu se ZPPBS nárok na výsluhový příspěvek. V dalším byla použita argumentace zcela totožná s žalobními námitkami, uplatněnými v předmětné žalobě.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 5. 2011 vydaným zamítl ministr vnitra odvolání žalobce proti rozhodnutí orgánu prvního stupně a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V rozhodnutí o odvolání konstatoval, že jde-li o souběh nároku na výplatu starobního důchodu, považuje se ode dne přiznání starobního důchodu za výsluhový příspěvek toliko rozdíl mezi náležejícím starobním důchodem. K souběhu nároku na výsluhový příspěvek a nároku na starobní důchod a také k souběhu nároku na výplatu starobního důchodu a na výplatu výsluhového příspěvku došlo v případě žalobce dnem 1. 12. 2010. Orgán prvního stupně postupoval dle názoru žalovaného správně a v souladu s ustanovením § 160 služebního zákona.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal v soudem stanovené lhůtě výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž jednání nařídil, a věc posoudil takto:

K námitce žalobce, podle níž žalovaný chybně vykládá ustanovení § 160 služebního zákona, je třeba nejprve vyjít z jeho znění účinného do 31. 12. 2011. Podle uvedeného ustanovení, se „*při souběhu nároku na výplatu výsluhového příspěvku s nárokem na výplatu starobního důchodu nebo invalidního důchodu se výsluhový příspěvek vyplácí pouze tehdy, jestliže je vyšší než některý z uvedených důchodů, a to ve výši rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem a důchodem. Rozdíl mezi výsluhovým příspěvkem a důchodem se zjišťuje ke dni přiznání starobního důchodu nebo invalidního důchodu anebo ke dni úpravy invalidního důchodu při změně stupně invalidity. Jde-li o souběh nároku na výplatu výsluhového příspěvku s nárokem na výplatu starobního důchodu, považuje se ode dne přiznání starobního důchodu za výsluhový příspěvek toliko rozdíl mezi náležejícím starobním důchodem a výsluhovým příspěvkem k tomuto dni a nadále se samostatně zvyšuje podle § 159 bez přihlídnutí k výši důchodu.*“

Mezi účastníky nejsou sporné skutkové okolnosti, nýbrž pouze právní otázka výkladu shora citovaného ustanovení za situace, kdy byl žalobci přiznán od 6.2.2006 starobní důchod a od 1.12.2010 výsluhový příspěvek. Podle žalobce měl výpočet vycházet z rozdílu ke dni vzniku nároku na starobní důchod, tj. kde dni 6.2.2006. Žalovaný vychází z rozdílu zjišťovaného ke dni 1.12.2010, tedy ke dni souběhu obou nároků, což žalobce považuje za nezákonné právní posouzení věci.

Ustanovení § 160 služebního zákona, upravuje výplatu výsluhového příspěvku v případě souběhu nároku na jeho výplatu s nárokem na výplatu některého z druhů důchodu. Dojde-li k takovému souběhu, vyplácí se výsluhový příspěvek pouze tehdy, jestliže je vyšší než důchod. Podle věty druhé tohoto ustanovení se rozdíl mezi výsluhovým příspěvkem a důchodem zjišťuje ke dni přiznání důchodu, a protože celé ustanovení řeší výplatu příspěvku v případě souběhu s výplatou důchodu, je zřejmé, že tato věta dopadá na situaci, kdy poživateli výsluhového příspěvku je přiznán důchod. V žalobcově případě se přitom jedná o souběh nároku na výplatu výsluhového příspěvku s již přiznaným nárokem na výplatu starobního důchodu.

Aplikací tohoto ustanovení v situaci, kdy bývalému příslušníkovi bezpečnostního sboru vznikne nárok na starobní důchod dříve, než nárok na výsluhový příspěvek, se zabýval již Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 3 Ads 87/2010 – 43 ze dne 29. 9. 2010. Zde vyložil, že zákonodárce při formulaci citovaného rozhodnutí počítal toliko s variantou, kdy nárok na starobní důchod vznikne až po vzniku nároku na výsluhový příspěvek. Protože ustanovení zákona na případy vzniklé v opačném pořadí výslovně nepamatuje, je třeba tento nedostatek překlenout výkladem vycházejícím ze smyslu a účelu dané právní úpravy. Norma sleduje pouze jeden účel, a sice zachovat osobě, která pracovala ve služebním poměru, životní úroveň odpovídající výši výsluhového příspěvku i v době, kdy již pobírá dávku z jiného systému zabezpečení, která je oproti výsluhovému příspěvku nižší, tzn. úhrn výsluhového příspěvku a

důchodu nesmí být nižší než výše výsluhového příspěvku před jeho redukcí. K dosažení tohoto účelu je podle Nejvyššího správního soudu proto nutné vykládat ustanovení § 160 služebního zákona jen tak, že rozdíl mezi výsluhovým příspěvkem a starobním důchodem se posuzuje ke dni jejich skutečného souběhu.

Ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 1. 2. 2012, č. j. 3 Ads 169/2011, ve kterém stěžovateli vyložil, že cílem aplikovaného § 160 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "služební zákon"), jehož výkladem se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval, je upravit situaci, kdy oprávněnému vznikl nárok na výsluhový příspěvek i na dávku důchodového pojištění. Základním pravidlem pak je, že výsluhový příspěvek, je-li vyšší než důchod, se po dobu souběhu vyplácí pouze ve výši rozdílu mezi ním a důchodovou dávkou. Pro stanovení výše rozdílu podle § 160 odst. 1 služebního zákona je zcela nepodstatné, který z obou nároků vznikl dříve, neboť rozhodný je nutně vždy den, ke kterému došlo k jejich reálnému souběhu. Správní orgány tedy postupovaly dle Nejvyššího správního soudu správně, pokud rozhodly o výši rozdílu ke dni vzniku nároku na výsluhový příspěvek, neboť pouze takovým postupem bylo možné dosáhnout cíle aplikovaného ustanovení. S těmito závěry Nejvyššího správního soudu se ztotožnil i Ústavní soud v usnesení ze dne 25. června 2012, sp. zn. I. ÚS 1596/12.

Žalobce se v rozporu s textem ustanovení § 160 služebního zákona jako celku domáhá výsluhového příspěvku ve výši rozdílu zjištěného ke dni přiznání starobního důchodu tím, že z kontextu celého ustanovení vytrhává větu druhou a provádí její izolovaný jazykový výklad. Takový výklad je nesprávný. Žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 služebního zákona, když žalobci stanovil výsluhový příspěvek ve výši rozdílu mezi starobním důchodem a výsluhovým příspěvkem ke dni jejich skutečného souběhu, tj. ke dni 1. 12. 2010. Žalobce namítá, že žalovaným zvolený výklad zákona, který je v souladu s dosavadní judikaturou správních soudů, odporuje výslovnému znění zákona. K tomu je soud nucen konstatovat, že gramatický výklad právní normy jako jediné kritérium zákonnosti nemůže obstát. Gramatický výklad je postupem, kterým je třeba se s právní normou poprvé seznámit. Jako jediná výkladová metoda je však nepřijatelná. Zcela nezbytnou součástí interpretace právní normy je vždy také výklad podle jejího zamýšleného účelu. K otázkám výkladu právních norem se vyjádřil Ústavní soud. V nálezu sp. zn. PL ÚS 33/97 ze dne 17. 12. 1997 uvedl, že „*naprosto neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace, vycházející pouze z jeho jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity.*“ Jazykový výklad druhé věty ustanovení § 160 služebního zákona zcela oproštěný od jeho kontextu, jak jej podává žalobce, je proto třeba odmítnout. Soud se neztotožňuje ani se závěrem, podle něhož je žalovaným přijatý výklad diskriminační. Žalobce dostatečně nekonkretizoval, v čem spatřuje diskriminaci příslušníků, kteří setrvávají ve služebním poměru déle než po dobu minimálně nutnou pro vznik nároku na výsluhový příspěvek, ani to, proč je žalovaným zastáváný výklad zákona v rozporu s logickým a historickým výkladem. Je zejména třeba poznamenat, že výměra výsluhového příspěvku se podle ustanovení § 158 služebního zákona zvyšuje s každým dalším rokem trvání služby po vzniku nároku na výsluhový příspěvek, může však činit nejvýše 50 % měsíčního služebního příjmu. Nelze tedy souhlasit s názorem, podle něhož by byl příslušník setrváním ve služebním poměru diskriminován vůči příslušníkům ukončivším služební poměr ihned

po dosažení 15 let služby, neboť se zánikem služebního poměru nepokračuje ani pravidelné navyšování výměry výsluhového příspěvku. Diskriminující výklad zákona nelze spatřovat v tom, že někteří bývalí příslušníci ukončují služební poměr dříve než jiní a platí-li proto pro jejich výsluhové poměry zcela odlišné zákonné podmínky. V daném případě se nejedná o extenzivní výklad zákona v neprospěch subjektu, o němž je rozhodováno. Správními orgány uplatněná interpretace zákona pouze šetří jeho smysl a účel, čímž zákonnost rozhodování naplňována. Námitka nesprávného posouzení ustanovení § 160 služebního zákona je proto nedůvodná.

Žalobce dále namítl, že žalovaný dostatečně nevypořádal jednotlivé odvolací námitky. Podle ustanovení § 181 odst. 5 služebního zákona je služební funkcionář povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže služební funkcionář vyhověl žádosti účastníka v plném rozsahu. K otázce řádného odůvodnění rozhodnutí se dále vyjádřil Vrchní soud v Praze v rozsudku sp. zn. 6A 48/1993 takto: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (...)“. S těmito závěry se soud ztotožňuje. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl pouze, že k souběhu nároku na výsluhový příspěvek a nároku na starobní důchod a také k souběhu nároku na výplatu starobního důchodu a na výplatu výsluhového příspěvku (tedy k jejich reálnému souběhu) došlo v případě žalobce dnem 1. 12. 2010. Vzhledem k tomu, že žalobce podal obsáhlé odvolání, v němž namítal a podrobně vysvětlil nutnost postupovat striktně jazykovým výkladem ustanovení, aniž by bylo na argumentaci použitou v této odvolací námitce žalovaným jakkoli reagováno, nelze než mít za to, že žalovaný svou zákonem stanovenou povinnost vypořádat odvolací námitky nesplnil. Z rozhodnutí žalovaného tak není zřejmé, zda a proč považuje žalovaný žalobcovy námitky za neopodstatněné. Soudu proto nezbývá než konstatovat, že shora uvedená žalobní námitka je důvodná a žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Protože soud došel k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, zrušil je a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. a), § 78 odst. 4 s.ř.s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal náhradu nákladů řízení. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do dne 31.12.2012 za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (za převzetí věci, sepsání žaloby) a dva režijní paušály po 300,- Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800,- Kč. K tomu nutno připočítat daň z přidané hodnoty ve výši 21% z této částky, neboť zástupce žalobce osvědčil před soudem, že je plátcem této daně, která v dané věci činí 1.008,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. prosince 2014

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu